

Πρός τήν ΝΙΚΗΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 - ΤΕΥΧΟΣ 652

Βαρκούλα θά σκαρώσω
μ' ἄσπρα πανιά
ἀνοιχτά στό μπάτη
καί στό Βοριά...

Καί στήν πλώρη γράφω
τ' ὄνομα καυτό.
Τή δική μου βάρκα,
«ΕΛΛΑΔΑ» θά τήν πῶ!

Συναυλία Στέλιου Πισή στο Δημοτικό Μέγαρο Λεμεσού.

NEANΙΚΟΙ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

“Ενας επίγειος άγγελος ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΙΣΗΣ

Τή φράση τί λένε δοξολογώντας τον Θεό, κι άς βλέπουν τό σπλάγχνο τους - έχουν και άλλα δυό παιδιά, χαριτωμένα, ύγιέστατα, πετυχημένα πιά στή ζωή - έδω και είκοσι ένα χρόνια κάτω από τόν ίσκιό του θανάτου...

Γεννημένος ό Στέλιος τό 1976, είναι σήμερα 28 χρόνων, κι οί γονείς του τόν θεωρούν - και πολύ σωστά - σάν τί πιά μεγάλη εύλογία του σπιτιού τους. Διότι ή παρουσία του τούς προσφέρει συμπυκνωμένη πείρα κι ώριμότητα, πού άλλοι γιά νά τήν άποκτήσουν πρέπει νά ζήσουν ένα αιώνα...

“Ο Στέλιος έδωσε στον έαυτό του τόν τίτλο «έγκλειστος». “Ωστόσο βεβαιώνει όλους όσους τόν επισκέπτονται: «Σ’ ένα δωμάτιο (έννοει τό δωμάτιό του) χωρούν όλα σ’ ένα δωμάτιο χώρεσε όλη ή Άγάπη, σ’ ένα δωμάτιο χώρεσε όλη ή Ζωή, σ’ ένα δωμάτιο χώρεσε ό Θεός!»

Θά περίμενε κανείς ό «έγκλειστος» Στέλιος νά στενοχωριέται και νά μελαγχολεί μέσα σέ τέτοια δοκιμασία. “Όμως ό ίδιος χαιρέται τί ζωή του, τί χαιρέται πραγματικά κι αυτό τό διαπιστώνει κανείς χωρίς πολύ κόπο. “Ένα μόνο τόν λυπεί και τό λέει άπλά: «Τό μόνο πού μέ στενοχωρεί είναι ότι δέν μπορώ νά κάνω τόν σταυρό μου!»

“Η Μυϊκή Δυστροφία Duchenne, πού πρωτοπαρουσιάστηκε έδω και είκοσι χρόνια, βάθυνε τί σκέψη του, έκανε σοφό τό στοχασμό του, σπιθόβολο τό βλέμμα του και ζύπνησε μέσα του ένα σπάνιο μουσικό τάλαντο, πού τόν κατέστησε παγκόσμια γνωστό!...

Μέσα στον πόνο ό Στέλιος έμαθε νά θεολογεί βαθύτερα και ουσιαστικότερα από πολλούς θεολόγους και νά βιώνει αυτό πού δέν έμαθαν οί πολύξεροι σοφοί του κόσμου.

Στίς 8 του περασμένου Μαρτίου έγραφε σ’ ένα φίλο του: «“Ο Θεός επέτρεψε νά έχω αυτή τήν ασθένεια. Τό επέτρεψε όχι γιατί θέλει νά υποφέρω, αλλά επειδή αυτό είναι τό σχέδιό Του γιά μένα. Έκείνος ξέρει γιατί. Μπορεί νά μίν ήθελε νά ζίσω μιά συνηθισμένη ζωή, πού ίσως και νά τήν

περνούσα χωρίς ν’ άνακαλύψω τό πραγματικό νόημά της και ίσως νά άπομακρύνουν άπό κοντά Του. Μπορεί όμως νά μίν

είναι κι έτσι (...) γιατί αυτό θά ήταν και έναντίον τής ελευθερίας, πού Έκείνος μάς έδωσε (...). Είλικρινά πιστεύω πώς είναι πραγματικά από άγάπη πού τό επέτρεψε. Έλπίζω νά καταφέρω τελικά ν’ άρπάξω αυτή τήν ευκαιρία, πού μου έδωσε και νά ακολουθήσω τήν πορεία, πού θά μέ οδηγήσει κοντά Του και στή βασιλεία Του. Εύχομαι και σύ ν’ ακολουθήσεις αυτή τήν πορεία, όσοι αγαπώ και όλος ό κόσμος».

Καλύτερός του φίλος, τόν όποιο πολύ αγαπούσε, ήταν ό Άγγελος, ένα υπέροχο παιδί, πού έπασχε από τήν ίδια ασθένεια. “Ο Στέλιος του μιλούσε μέ τίς ώρες από τό τηλέφωνο, προσπαθώντας νά τόν σπριζέι. Άλλά έφυγε ό Άγγελος, όπως και οί άλλοι φίλοι του, πού είχαν τήν ίδια ασθένεια. Μέ τήν αναχώρηση του Άγγελου οί γονείς του Στέλιου λαχτάρισαν... “Η στοργική μητέρα του - γυναίκα μέ σπάνια μόρφωση, μέ Ίώβεια πίστη και ύπομονή, πάντα πρόσχαρη κι ευγενική - θέλοντας νά στρέψει τί σκέψη του παιδιού της μακριά από τίς συγκρίσεις και τό θάνατο, του έιπε γλυκά και διακριτικά: «Στέλιο μου, ό Άγγελος έφυγε ναρίς, γιατί είχε δύσκολες συνθήκες στο σπίτι του κι αυτές επιδείνωσαν τήν κατάσταση του».

Γύρισε ό Στέλιος και τήν κύτταξε μέ τά μεγάλα, όλόφωτα γλυκόθωρα μάτια του, και τής έιπε ήρεμα και άπαλά: «Μαμά, νομίζεις ότι φοβάμαι τό θάνατο; Δέν τόν φοβάμαι, γιατί ξέρω ότι θά πάω κοντά στο Θεό, πού είναι ό,τι πιά άραιο ύπάρχει. Τό μόνο πού μέ προβληματίζει είναι ή στιγμή, πού ή ψυχή φεύγει από τό σώμα». Συνταράχτηκε ή μητρική καρδιά, βούρκωσαν τά μάτια, κυριάρχησε όμως στον έαυτό της και του έιπε χαμηλόφωνα και καθουσιαστικά. «Έκείνη ή στιγμή πρέπει νά μοι άζει μέ τόν ύπνο, πού έρχεται χωρίς νά τό καταλάβουμε. Γι’ αυτό λέμε: “κοιμήθηκε” και τόν άποθέτουμε στο “κοιμητήριο”».

— «Κάνεις λάθος», άπάντησε ό Στέλιος. «Έτσι τό βλέπουν όσοι είναι δίπλα σου γιά σένα πού πεθαίνεις όμως δέν είναι ύπνος, αλλά ζύπνημα ψυχής. Ξέρεις τί θά πεί νά ελευθερωθεί ή ψυχή από τό σώμα;...».

Σέ μιά συζήτηση, θεολογώντας μέ τούς γονείς

του, έπεσήμανε πολύ σωστά κι άς μή σπούδασε θεολογία: «“Η διαφορά μας από τούς πρωτοπλάστους είναι ότι εκείνοι έπέλεξαν τό κακό χωρίς νά ξέρουν τί είναι κακό. Έμεις τό επιλέγουμε, ενώ γνωρίζουμε τί είναι κακό και άμαρτία».

Κάποτε ή μητέρα του διατύπωσε τήν άποψη ότι «ύπάρχουν άνθρωποι χωρίς Θεό μέ έμφυτη καλωσύνη, μέ τήν ανθρώπινη ήθική. Άλλά ως εκεί τούς λείπει ή διάσταση τής πίστωσης κι ή μεταφυσική θεώρηση τής ζωής». “Ο Στέλιος όμως τί διόρθωσε λέγοντας: «Μή λές, μητέρα, ότι αυτοί οί άνθρωποι είναι χωρίς Θεό. Καί σ’ αυτούς τούς ανθρώπους τό καλό, ή καλωσύνη, είναι κάτι από τό “και” εικόνα” πού μάς χάρισε ό Θεός, χωρίς οί ίδιοι νά τό γνωρίζουν. Διότι ό Θεός είναι ή πηγή κάθε καλού».

Τή θαυμάσια μουσική του σύνθεση «Ύμνος στην Παναγία», άρχισε νά τήν συνθέτει πρίν από έφτά χρόνια. Τότε οί γονείς του δέν τόν είχαν άκόμη προμηθεύσει μέ φορητό άναπνευστήρα-μηχάνημα πού λειτουργεί τά τελευταία χρόνια άσταμάτητα, κρατώντας τον στή ζωή. “Η έλλειψη εκείνη είχε ως συνέπεια νά δοκιμάζει ό Στέλιος συχνές δύσπνοιες και ταχυπαλμίες. Γι’ αυτό μεταφερόταν έσπευσμένα στην έντατική του Νοσοκομείου Λεμεσού γιά ήλεκτροσόκ. Αυτό είχε επαναληφθεί πολλές φορές. Τήν πρώτη φορά, μόλις συνήλθε κι ένιωσε νά ξαναγυρίζει στή ζωή, άνοιξε τά μάτια του, κύτταξε τούς γιατρούς μέ όλόχαρα μάτια και μέ τό άγγελικό του χαμόγελο τούς έιπε: «Σας εύχαριστώ σας εύχαριστώ σας εύχαριστώ πάρα πολύ πού μέ βοηθήσατε, γιατί πρέπει νά τελειώσω τόν Ύμνο στην Παναγία τής τό ύποσχεθηκα».

Αυτός είναι ό Στέλιος. «Πολλές φορές» - λέει ή μητέρα του μέ τήν άπέραντη άγάπη, τήν άπόλυτη έλπίδα στο Θεό και τήν άκλόνητη πίστη - «είδαμε τό Στέλιο σέ ώρες καρδιακής άνεπάρκειας νά σβήνει, νά φεύγει μέσ’ από τά χέρια μας προσευχόμενος: “Παναγία μου, βοήθα με. Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με”. Κι έμεις προσευχόμεσταν: “Κύριε, χάρισέ μας τον ξανά. Έχει άκόμα πολλά νά προσφέρει γιά τί δόξα Σου!” Κι ό Θεός μάς τόν χάρισε και μάς τόν ξαναχάρισε.. Δοξασιμένο τ’ όνομά Του».

“Έγραφα πιά πάνω αυτός είναι ό Στέλιος. Τό σωστό είναι: “Ο Στέλιος δέν είναι μόνο αυτό. Είναι κάτι πολύ πιά πέρα, άφάνταστα πιά πέρα. Άλλά γι’ αυτό στο έπόμενο.

N. Ροδινός

Κάθε φορά πού επισκέπτομαι τί μαρτυρική Κύπρο θεωρώ άνάγκη ψυχής νά συναντήσω έναν επίγειο άγγελο. Κάθομαι δίπλα του κι αυτός μου δείχνει τό δρόμο πρós τόν ουρανό μέ τό καθαρό του βλέμμα, τό όλοφωτεινό του πρόσωπο, τό γεμάτο πηγαία καλωσύνη και άνειώπη γλυκύτητα χαμόγελό του. Καί πρó παντός μέ τόν λιτό και βαθύ του λόγο. Θέλω νά μαθητεύω κοντά του, γιατί έτσι μπορώ νά στελλω στον άπειρο Θεό όλοκάρδια ευγνωμοσύνη και όλόψυχη εύχαριστία ως αντίδωρο των όποιων δοκιμασιών παραχωρεί στή ζωή μας ή πάνσοφη Άγαθότητά Του.

“Ο Στέλιος μέ τήν κιθάρα του. (1990)»

Τό φωτεινό δωμάτιο του Στέλιου Πισή - αυτό είναι τ’ όνομά του - είναι πανδιδακτήριο. Δίκαια οί γονείς του λένε τόν άληθινά ήρωικό λόγο, πού σπάνια τόν άκούει κανείς σέ άνάλογες περιπτώσεις: «“Η ζωή μας μέ τόν Στέλιο είναι πολύ όμορφη” δέν θά τήν άλλάζαμε μέ κανένος άλλου!» Τή φράση αυτή τί λένε μέ έκδηλη ευγνωμοσύνη στον Θεό τής άγάπης κι άς είναι τό παιδί τους καθηλωμένο ως χθές στο άναπηρικό του καρροτσάκι και τώρα πιά άνάσκελα στο κρεβάτι του, άναπνέοντας μέ φορητό άναπνευστήρα και μέ μόνες δυνατές κινήσεις τήν έλαφρή κίνηση δυό μονάχα δακτύλων!